

den Gang brugte, og som var Udtryk for hans Anskuelse paa dette Omraade. Den højtærede Kirkeministers Udtalelse lød saaledes: „Det er heller ikke rigtigt, som det ærede Medlem bemærkede før“ — det var altsaa mig — „at det er et ganske nyt Princip med den Enstemmighed og den Fortolkning af Enstemmigheden, den Mildnelse af Begrebet, som Flertallet har foreslaaet. Der foreligger virkelig allerede dette i den kirkelige Lovgivning, at Oprykning efter Præstelønningslovens § 14 til en højere Klasse ikke kan finde Sted, hvis en Modstemme foreligger i Menighedsraadet. Man har anset det for ganske nødvendigt, at alle var enige om, at der skulde paalignes en Tillægsløn til en saadan Mand; der skulde være en saadan Glæde over hans Gerning, at i hvert Fald ingen vilde stemme imod.“ Det glæder mig, at den højtærede Kirkeminister nu har nedsat sine Krav til Glæden, og jeg kan altsaa paa dette Omraade notere et Fremskridt.

Jeg skal ikke lægge mere Beslag paa det høje Tings Opmærksomhed i Dag, men det er klart efter de Udtalelser, jeg har fremsat, at hvad enten der bliver Tale om Nedsækering eller om Lønforhøjelse, vil vi gaa imod det.

J. Chr. Møller: Disse to Lovforslag er allerede behandlet saa udførligt, ikke alene af den højtærede Kirkeminister, men ogsaa af de ærede Ordførere for Venstre og Socialdemokratiet, at jeg kan nøjes med nogle faa Bemærkninger. Jeg skal da først gøre et Par Bemærkninger til det Forslag, der omhandler Folkekirkens Lønningsvæsen i København og paa Frederiksberg.

Præsterne i København og paa Frederiksberg maa i alt væsentligt bære de samme Lønreduktioner som andre Tjenestemænd, hvad der for saa vidt ogsaa kan anses for rimeligt, som deres Indtægter ligger noget over Præstelønningerne i Provinsen. Dermed mener jeg ingeniunde, at Præstelønningerne i København er for høje, naar Hensyn tages til det efter min Mening vanskelige og ansvarsfulde Hverv, som de har, men at Præstelønningerne i Provinsen er for lave.

Der er i Folketinget foretaget en hel Del Ændringer, som efter min Mening dels er rationelle, dels mindre betydende. Men jeg vil gerne omtale et Ændringsforslag til § 7, som blev stillet i det andet Ting af mine Partifæller, og som jeg meget beklager er nedstemt. Ændringsforslaget tilsigtede for øvrigt kun en Tydeliggørelse af selve Lovforslagets § 7, idet Ordet „personligt“

foresloges udeladt ved Ændringsforslaget. § 7 i Lovforslaget, saaledes som det blev fremsat, lød saaledes: „Provster tillægges der foruden den Ydelse, der tilkommer dem fra Kirkerne, og som fremtidig fastsættes til 40 Kr. aarlig fra hver Kirke, et personligt Tillæg af 500 Kr. aarlig. Provstelønnen medregnes i sin Helhed ved Pensionsberegning.“ I det andet høje Ting har man imidlertid strøget Pensionsbestemmelsen. Dette mener jeg er noget uretfærdigt, thi med Provstestillingen faar vedkommende Præst jo ikke alene en anden Titel, men Stillingen er forbundet med et betydeligt Ekstraarbejde og Ansvar, ikke at forglemme, og det ser dog ret underligt ud, at en Præst, der tillige har været Provst i 10, 15 eller 20 Aar og i denne Egenskab har udført et Arbejde, som ikke har været det mindst ansvarsfulde ved hans Gerning, ikke lige saa fuldt skulde have Pension af sin Provsteløn som af sin Præsteløn. Naar en Lærer bliver Overlærer, faar han færre Undervisningstimer i Skolen, men større Ansvar og derfor en noget større Indtægt, men han faar naturligvis Pension af sin Overlærerløn. Jeg kan ikke finde nogen som helst fornuftig Begrundelse for, at Provstelønnen ikke skulde være pensionsgivende, og jeg haaber derfor, der vil være Mulighed for i dette høje Ting at finde Tilslutning til, at Provstelønningen bliver lige saa fuldt pensionsgivende som Præstelønningen. Jeg overser naturligvis ikke, at Lønningsraadet ikke har ment, at der skulde gives Pension af Provstelønnen. Men hvis Provstelønnen var pensionsgivende, vilde de paagældende Præster neppe i ret mange Tilfælde søge Forflyttelse, fordi det økonomisk set ikke kunde betalte sig. Og jeg tror, at en Provst, der som saadan faar Forbindelse med flere Sognemenigheder, vil faa sin Gerning saa kær, at han af den Grund vil betænke sig paa at søge andet Embede, selv om Lønningen, ved at han gaar op i en anden Lønklasse, vilde blive noget større. Jeg synes derfor ikke, at man i dette Tilfælde kan følge Lønningsraadet, og jeg mener for Resten, at dets Stilling egentlig er raadgivende. Jeg vil derfor meget indtrængende henstille, om man ikke vil finde, at Provstelønnen lige saa godt berettiger til Pension som Præstelønnen.

Der er i Lovforslaget nogle Smaating, som jeg mener er ret unødvendige. Man har saaledes udtaget Ordet „Indstilling“ og brugt et andet Udtryk i Stedet, nemlig at der skal indhentes Erklæring. Naar det sædvanlige Udtryk „Indstilling“ her er forandret, kan jeg ikke tænke mig anden